

Weaponizovaná sociologie

litterate.cz/weaponizovana-sociologie-kulturni-imprinting-kulturni-valky-normalizace-stigmatizace-overtonovo-okno-doopravdy-a-zakon-zachovani-tolerance

Klára Samková

8 ledna, 2023

Kulturní imprinting, kulturní války, normalizace/stigmatizace, Overtonovo okno doopravdy a Zákon zachování tolerance

Omlouvám se, že v poslední době zapleveluju tento prostor, ale mě to zase přejde. Navíc nyní jej zaplevelím cizím článkem, převzatým z <https://dfens-cz.com/weaponizovana-sociologie-kulturni-imprinting-kulturni-valky-normalizace-stigmatizace-overtonovo-okno-doopravdy-a-zakon-zachovani-tolerance/>

Kdo je pan Jan Mrcasík netuším, ale z toho, co jsem našla po webu z jeho článků, nabývám dojem, že „lidi jsou“ – jen o nich jaxi nevíme ... Článek, na který odkazuji, považuji za zcela zásadní a i když jsem některá tvrzení tam uvedená intuitivně sama také vycítila jako správná, toto je vynikající shrnutí. Je to také cesta, kterou je nutno se vydat. Už dlouhou dobu a opakovaně tvrdím, že za dnešní šílenou situaci může tzv. „pravice“, která naprosto neoprávněně vyčítá neomarxistické jálové levici (je to vůbec levice??) že se vydala na „pochod institucemi“. Ve skutečnosti pravice vyklidila tyto instituce zcela dobrovolně, když bylo pod její úroveň zabývat se lidskými právy (a právem všeobecně) a sociálními aspekty života společnosti. Pravice ty instituce prostě vyklidila a klíčky od kanclu hodila arogantně na recepci na stůl, ať si je vezme kdo chce. Tak si je levice sebrala... Uvedený článek píše to, co bych napsala já – kdybych to uměla.

Weaponizovaná sociologie: kulturní imprinting, kulturní války, normalizace/stigmatizace, Overtonovo okno doopravdy a Zákon zachování tolerance

Jan Mrcasik 5.1.2023

V minulém článku jsme šli do hloubky Narativů, Přerámování a Spin doctoringu. To jsou však převážně politologické a PR metody s krátkodobým účinkem. Násobně nebezpečnější je systematická weaponizovaná sociologie, protože ta dovede ovládnout celou společnost a během 60 let ji převrátit naruby. Dnes se tedy důkladně podíváme na zákeřné sociologické finty, o nichž téměř nikdo na pravici nemá ani ponětí – a když už, vykládají je s naprostým nepochopením na základě beletrie, dohadů a předsudků. Najednou začne mnoho společenských procesů dávat úplně jiný smysl – od Pochodů Pride přes Overtonovo okno až po reklamy a masírku symboly.

Weaponizovaná sociologie – co levice brilantně ovládá, kdežto pravice tomu rozumí asi jako neandrtálec palným zbraním

Sociologie je systematicky-analytický (nikoli striktně vzato vědní) obor, ke kterému je možné přistupovat dvěma způsoby a podle toho se v něm buď plácet, nebo jej nesmírně efektivně zneužít.

Drtivá většina studentů sociologie se pouze snaží „napravit svět“ tím, že rozpitvá lidskou společnost ve snaze najít Viníky. Nějaké utlačovatele či třídní nepřítelé. Například Wokistická sociologie „Intersekcionalismu“, která stratifikuje společnost do „žebříčku utlačovanosti“ podle kombinací genderu, věku, národnosti, orientace atd., a Hamplova sociologie stratifikující společnost na byrokraticko-NGOistickou vrstvu a vrstvu řemeslníků a „výrobců hodnot“, jsou kvalitativně přesně stejné aplikace sociologie – pouze z opačných stran barikády. Ditto Marxismus na straně jedné, ale i Rothbardismus na straně druhé.

Menšina studentů sociologie je však schopna takového nadhledu, že dosáhne na vyšší úroveň abstrakce. Jejich východisko není členění lidské společnosti podle vědomých voleb vzorku, jako např. politických preferencí – nýbrž naopak podle *nejobecnější biologické podobnosti chování navzdory* jakékoli rozumové skupinové (politické, třídní, náboženské, kmenové) příslušnosti. Díky

tomu jsou i vzorce chování platné obecně pro všechny lidi určitého obecného okruhu bez ohledu na jejich politické a jiné preference. A jedině proto mohou analýzu dovést až do čtvrtého kroku – úspěšně identifikovat *obecně platné* vzorce a schémata, která umožňují ověřitelně úspěšně předvídat budoucí chování... A tím je ovlivňovat a manipulovat na strategické úrovni.

V USA vymysleli adjektivum „weaponized“ pro nějaký původně bohulibý předmět, který byl však zákeřně zneužit jako zbraň. I sociologie se dá takto zneužít – ale pravice a konzervativci to nedělají a neumí. Sociologií převážně opovrhují a ignorují ji coby „humanitní pavědu“, nebo ji přinejlepším používají jen povrchně pro nalezení třídního nepřítele. V nejhorším případě si pak domýšlí a sami vymýšlí, co mohou „nepřátelské sociologické termíny“ znamenat, čímž sami sebe efektivně zmatou.

Existuje však skupina převážně liberálů/progresivců levicového původu, kteří mají vystudované humanitní obory a zvládají weaponizovanou sociologii – ale mají hereticky rádi zbraně stejně, jako konzervativní pravice. Takže na zbraňový lobbying a PR aplikují svou tajnou trumfovou kartu – a konzervativci najednou v šoku na velmi jednoduchém a tedy názorném příkladu vidí, jak všechny ty metody fungují. Publikují na substacku OpenSourceDefense a je to opravdu „oči otevírající“ čtení, od kterého se dá odpíchnout k dalšímu výzkumu.

Kulturní vštěpování: nerozhoduje co si myslíte, nýbrž jak vás na základě podsunutých vnějších znaků vnímá většina

I na tomto serveru kdysi proběhla debata, jak fungují reklamy. Zdánlivě „zasvěcení“ vysvětlovali, že reklamy působí na emoce – propojí dobré emoce s určitou značkou, takže v obchodě po ní člověk sáhne v regálu, aniž by věděl proč. To je ovšem jen jedna sociologická teorie – kterou popularizoval seriál Mad Men o fiktivní reklamní

agentuře, vysílaný v letech 2007-15. Pokud si myslíte, že reklamky vám odhalí své triky v seriálu, nebo že vám televize odhalí podstatu fungování světa, možná byste se nad sebou měli zamyslet.

Psychologických mechanismů reklamy totiž existuje celá řada a zde jsou popsány. Ovšem přesah do sociologie má (asi?) jen jeden, zato z nejdůležitějších – kulturní štěpování (cultural imprinting). Budu citovat, protože nemohu vysvětlit weaponizovanou sociologii lépe, než sociolog:

Kulturní vštěpování je mechanismus, kdy se reklama nesnaží ovlivnit co si myslíte jako jedinec.

Namísto toho změni všeobecný kulturní význam – což v důsledku změni to, jak vás hodnotí ostatní, když používáte produkt.

Když pijete pivo Corona nebo Heineken nebo Budweiser, něco to o vás „vypovídá“. Ale vy to nemůžete ovlivnit; prostě to je součást světa, protože to širší kultuře společnosti vtiskla reklamní kampaň. Vy si můžete jen vybrat, jestli se chcete s tímto všeobecným vnímáním ztotožnit [v očích ostatních], nebo nikoli.

Samořejmě, že kulturní vštěpování funguje lépe na některé produkty než na jiné. Co „o vás produkt říká“ je relevantní jen tehdy, když si vás s ním všimnou jiní lidé – tzn. když je ve hře společenské nebo kulturní signalizování. (...) Reklamní kampaň do všech zaseje základní obraz či vzkaz – a potom už jen čeká.

Nikoli na to, že by váš mozek ovládla nějaká iracionální pozitivní emoce spjatá s produktem – nýbrž na to, až vás chca nechca porazí vaše vlastní sociální instinkty. Až se rozhodnete použít (nebo naopak nepoužívat) produkt kvůli tomu, zda je vám příjemné, jaký kulturní signál jeho značka vysílá k vašemu okolí.

Tím kulturní vštěpování spoléhá na sociologický princip obecného povědomí. Aby se něco stalo obecnou daností v určité skupině, nestačí aby to všichni znali. Všichni musí také vědět, že všichni ostatní to znají – a že vědět, že ostatní vědí, že ostatní vědí – atd.

Přesně na to jsem, aniž bych ovšem tehdy znal nebo uměl popsat exaktní sociologický mechanismus, narážel ve svém starším článku o diskreditaci opozice typu „nikdo nechce být ve skupině s magorem/nechutným/nepříjemným“. Dokonalou ukázkou kulturního imprintingu na materiálním produktu v českém kulturním prostředí je značka „Thor Steinar“. Soustavným

používáním médií v jednoznačném narativu bylo položeno rovnítko mezi oblečením této značky a nácka. A protože „všichni ví, že všichni ví, že TS je nacistické oblečení“, plynou z toho dvě věci:

1. Každý nacista ví, že pokud se chce veřejně přihlásit ke své skupině, oblečení TS zaručí kýžený efekt
2. Každý ne-nacista naopak ví, že nesmí nosit oblečení TS, protože by jej okolí vnímalo a trestalo jako nácka – bez ohledu na to, zda jím skutečně je nebo ne, a dokonce možná i trestněprávně

Produkty jsou však primitivní úroveň reklamy. Kulturní imprinting funguje i v oblasti myšlenek a ideologií, a zde je daleko důležitější a více weaponizovaný. Typickým příkladem takového ideologického kulturního vštěpování je „nenávist“ k sexuálním menšinám. Kulturní levici se podařilo systematickým kulturním vštěpováním o „nenávistném projevu plodícím nenávistné útoky“ úspěšně *vštěpit celospolečenskou obecnou povědomí*, že ať s tím souhlasíte nebo ne, „všichni vědí, že všichni vědí“, že kdo nesouhlasí s LGBT, ten údajně „nenávidí“ LGBT. A že kdo nenávidí LGBT, ten je chce mládit a vraždit. Protože to ukazuje TV a filmová produkce o zlých amerických redneckách s brokovnicí a transparentem „Bůh nenávidí homosexuály“... A protože to média nezapomenou důkladně týdně rozpitvávat u jakéhokoli šíleného střelce či jiného vraha homosexuálů, i kdyby vraždil v posledním zapadákově na opačném konci světa.

Kulturní imprinting

Nezáleží, zda asociaci věříte vy.
Záleží jen, zda jí věří vaše okolí.
A vy věříte, že to okolí jí věří.

Nezáleží, zda vy víte, že je to nesmysl. Protože nejde o vás, nýbrž o širší okolí – všechny vaše vazby rodinné, osobní i ekonomické. Vědí i oni, že je to nesmysl? Vsadíte si na to svou reputaci, kariéru, existenci? Vždyť víte, že kulturně automatická reakce na podezření, že patříte k nějaké zavrženíhodné skupině, je – distancovat se od vás, pomluvit vás, přestat s vámi obchodovat, dát vám padáka z práce. To je velmi silná motivace, aby každý člen společnosti držel linii bez ohledu na to, co si o takových asociacích skutečně myslí. Prostě čistě z pudu sebezáchovy.

Tento mechanismus je tak silný, že dohnal a porazil i lidovce Jurečku a katolíka Fischera, kteří se přitom snaží o sociologicky „PR-maxing“ v řadách konzervativních tudíž by jim progresivní levice čistě volebně-preferenčně měla být dokonale ukradená. Jenže společenské stigma a vyčlenění, způsobené „přihlášením se k nevhodnému produktu“, bylo natolik silné, že před ním Jurečka naopak kapituloval bez ohledu na to, že to jeho volebním preferencím u cílové skupiny ublížilo, a Fischer se omlouval (ikdyž úplně zpět to nevezal)! Takto nechutně účinně funguje „weaponizovaná sociologie“ kulturního vštěpování.

Právě tento mechanismus vysvětluje, proč řada politiků viditelně hlasuje proti svým voličům bez ohledu na volební ztráty. Jistě, dílem se spoléhají, že volič do voleb zapomene. Ale dílem jde o to, že pokud vám kvůli ostrakizací způsobené kulturním vštěpováním metaforicky řečeno ani ve sněmovním Občerstvení neprodají pivo – i budoucí volební výsledky jdou bokem. A jako jedinec s tím nezmůžete nic – ne pokud vám společenská stigmatizace není úplně ukradená a nejste existenčně i mediálně soběstační a tím odolní proti „Cancellingu“, jako to poprvé v historii obrátil ve svůj prospěch Trump a nyní se tím inspirovali další, schopnější politici.

(I ke kulturnímu imprintingu jsem se dostal jen skrze sociology z OSD...)

Overtonovo okno: žádné spiknutí, nýbrž popis změny hodnot napříč společností

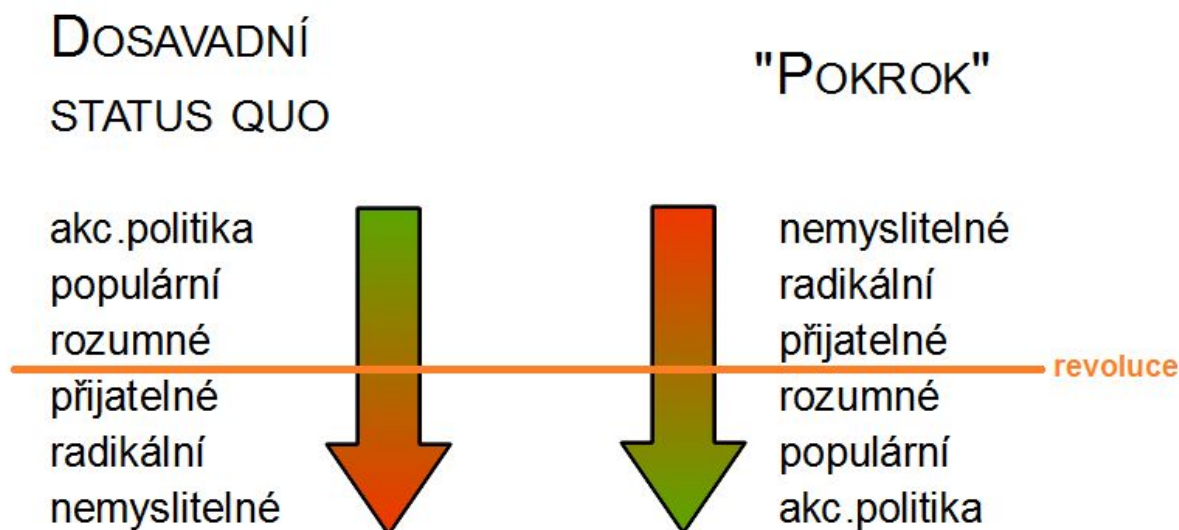
Pravice všech typů se občas ožene „Overtonovým oknem“ jako nějakou ďábelskou metodou, kterou zlí mocní ovládají svět. Pohříchu jsem dříve byl jedním z nich, a zároveň znám kořen toho všeho: je jím (velmi zajímavý a čtivý) román „The Overton window“ od Glenna Becka z žánru „fakce“ (fiktivní příběh názorně ilustrující faktické skutečnosti), jehož zápletkou je instalace totality v USA ďábelskou PR agenturou. Nic však nemůže být dále od pravdy a pochopení skutečnosti Overtonova okna. Všechny jeho na pravici populární údajné popisy, jakým jsem sám dříve věřil, v popředí s „ukázkou legalizace kanibalismu*“, jsou ve skutečnosti popisem PR manipulačních technik, jak *destigmatizovat a normalizovat* nějaké názory. To však není totéž, co Overtonovo okno – jen to ze znalosti Overtonovy teorie vychází. Prakticky vzato jsou to obyčejné Spiny, Narativy a jejich přerámování.

Teorie Overtonova okna je pouhým suchým konstatováním „sociologického přírodního zákona“. Ve zkratce říká, že jakákoli myšlenka, politika nebo hodnota se může nacházet v různých bodech na škále od „nemyslitelného“ přes „radikální“, „přijatelné“, „považované za rozumné“, „populární“ a „přijatou politiku“. To by samo o sobě bylo nošení dříví do lesa – pointa pana Overtona však byla, že **„politici neposouvají okno přijatelného, politici jsou Oknem přijatelného ovládnutí.“** Tzn. jak říkají sociologové a již 90 let aplikují kulturní marxisté – „kultura ovládá politiku, nikoli politici kulturu“.

Daleko zásadnější je však další sociologický výzkum, který se od Overtonovy škály odrazil. Ten začal analyzovat obecné vzorce, jak lidská společnost mění svůj postoj k tabuizovaným tématům. Z toho vzešel naprosto klíčový empirický poznatek, se kterým starý pan Overton nepočítal. Overton si totiž původně myslel, že okno přijatelného se *rozšiřuje* – kdežto empirie ukazuje, že je to přesně naopak.

Podobně, jako platí přírodní zákony Zachování energie a Zachování hmoty, platí i společenský zákon „Zachování míry tolerance“. Overtonovo okno tolerance se tedy nerozšiřuje – ono se přesouvá, takže **o kolik tolerance na jedné straně přidá, o tolik tolerance musí naopak ubrat na straně druhé**. V praxi to vystihuje tento diagram:

OVERTONOVO OKNO JAKO ZÁKON ZACHOVÁNÍ TOLERANCE

Minimálně v otázce morálně-politických hodnot tedy Overtonovo okno vlastně představuje dvě škály opačného vektoru. Jednu pro původně stigmatizovanou a nyní normalizovanou hodnotu, tzn. útočícího vyzyvatele. A jednu pro její původně normalizovanou a nyní stigmatizovanou antitezi – obhájce statusu quo. Slyšeli jste někdy heslo „žádnou toleranci netoleranci“? To je učebnicová pozice Overtonova okna posunutého na opačnou stranu dosavadní škály.

Ukázkový příklad je např. homosexuální styk. Původně šlo o naprosto společensky stigmatizovanou i kriminalizovanou ideu – tzn. na Overtonově škále „nemyslitelné“. Odporovat takovým nápadům

bylo zcela kulturně samozřejmé a naopak zakazovat homosexuální styk byla všeobecně schvalovaná „populární politika“, proti které si nikdo nedovolil vystoupit. Teze a antiteze tedy stály na opačných koncích Overtonovy škály.

Během pouhých 60 let se však pozice zcela prohodily: dnes je v takové Velké Británii kulturně zcela samozřejmé uznávat, podporovat a chránit homosexuální styky, ba propagovat je – kdežto jakákoli kritika LGBT je společensky absolutně netolerovaná a okamžitě entuziasticky trestaná represivními orgány, a to dokonce nejen za otevřenou kritiku, ale dokonce i za samotné implicitní, avšak pasivní neschvalování.

Empiricky takový posun Overtonova okna oběma osami, zdokumentovaný napříč historií, vypadá takto:

Opět zdůrazňuji – Overtonovo okno není nástroj tohoto posunu. Nástrojem posunu byly primárně techniky Narativů (o útlaku), Normalizace expozicí a stigmatizace. Overtonovo okno pouze suše konstatuje, jaký byl postoj veřejnosti ve které fázi působení revolučních „sil pokroku“ a ve kterém roce „síly statusu quo“ prohrály.

Bylo by samozřejmě hezké, kdyby se zastánci obou pólů dokázali navzájem skutečně tolerovat, tzn. snášet ačkoli spolu kategoricky nesouhlasí. Jenže takové ekvilibrium je vysoce nestabilní a sociologicky nemožné, pokud přijde na otázky vnímání morálních postojů. Většina lidí totiž není schopna snášet, tzn. tolerovat,

existenci něčeho, co vnímá jako morální zlo – „Zlu se musí učinit přítrž!“ Heslo „žij a nechej žít“ se v podobě „žij a nechej žít i Zlo“ pochopitelně nemůže uchopit. Proto se nestabilní ekvilibrium zcela přirozeně musí vychýlit jedním směrem ke stigmatizaci či represí některého z pólů. Jediná otázka pak je, jak daleko až – a to je funkce společenské vyspělosti.

„Liberální demokracie“ totiž dříve (ca. před 30 lety) znamenala právě to, že Overtonovu oknu je dovoleno se vychýlit maximálně ke společenské stigmatizaci, avšak nikoli dále k Nepřijatelnosti. Tzn. ani k lynčování, ani ke státní diskriminaci, natož ke státní represí. Tzn. ať již ve „válce o přičku Overtona“ prohraje libovolná strana, neznamená to její zákaz a likvidaci, protože „osvícená liberální demokracie“ tomu nedovolí zajít tak daleko.

Byla to reakce na hrůzy 20. století – nejen na nacistickou genocidu Židů, ale i na Orwellovy, Hemingwayovy a Solženicynovy popisy ukrutností páchaných jejich socialistickými a komunistickými protějšky. Všem, kteří měli alespoň trochu nadhledu totiž bylo jasné, že v pozici vítěze se k poraženým zvěřsky chovali vyznavači všech politických přesvědčení... Takže vlastně úplně každému perspektivně hrozí, že se může stát příští utlačovanou menšinou.

Z této premisy pak racionálně logicky plynulo, že je pudem sebezáchovy nastavit hranice tak, že *žádná* menšina bez ohledu na neoblíbenost nesmí být utlačována nesnesitelně, natož existenčně. Jenže samotný tento princip byl nestabilním ekvilibriem, takže bez systematické obrany všech znesvářených pólů nemohl přežít déle, než právě pár desítek let... Termín zůstal, ale jeho obsah byl zcela vyprázdněn a nahrazen opačným – totální dominancí v minulosti utlačovaných menšin a Overtonovskou Nepřijatelností a represí proti jejich protipólu.

Zákon Zachování společenské tolerance platí univerzálně ve všem. Jeden protipól Overtona bylo všeobecně přijatelné ničit přírodu a smrdět z komínů naprosto šílenými a toxickými emisemi – druhý

protipól je zakázat každou sebemenší emisi, kterou nikdo ani nepocítí, ovšem dá se citlivým měřákem zjistit. Od extrému k extrému a mezi tím Overtonovský posun okna a revoluce.

Jeden extrém bylo faktické vynucování rodiny, kde kdo ve Středověku nebyl v manželství a neměl děti, byl podezřelý a ostrakizovaný – druhý extrém je dnešní hnutí Extinction, které se snaží fakticky zakázat mít děti kvůli záchraně klimatu. A mezi tím Overtonovský posun okna a revoluce.

Jeden extrém bylo neformálně, ale společensky povinné vyznávání náboženství (nevíra nebyla trestána státní mocí, ale „cancellingem“ společenské exkomunikace, tzn. diskriminace) – druhý extrém byla maximální persekuce a zakazování církví, jaká ještě komunistickému, nacistickému, maoistickému režimu a nyní wokistům prošla bez nežádoucího následku úniku církví do naprosté ilegality a tedy ztráty kontroly. A mezi tím Overtonovský posun okna a pár desítek let nestabilního ekvilibria, kdy se věřící a nevěřící navzájem doopravdy tolerovali. (Toto okno vzájemné tolerance bylo asi ze všech Overtonových škál nejdelší a nejméně nestabilní – i vzhledem k absolutní velikosti a členské stabilitě dotčených skupin.)

Kulturní Válka: nikoli plamenné projevy politiků, nýbrž všudypřítomná sociologie Normalizace vs. Stigmatizace

Termín „kulturní válka“ má, na první pohled, negativní konotaci. Nikdo rozumný a normální nechce být ve válce. Žádný uměřený majitel serveru nechce, aby mu inteligentní debaty degenerovaly do žabomyších válek nesmiřitelných vykřičníků, osočení a emocí. A proto když se řekne „kulturní válka“, provinční středoevropan to nezná vůbec a začne si vymýšlet, co by to asi mohlo znamenat – a konzervativec znalý a hrozící se zaoceánského vývoje, progresivismu a wokismu si představí brutální „kulturní občanskou válku“ Konzervativců o přežití proti represi Woke Progresivců.

Jenže to je úplně mimo.

Kulturní válka je sociologický terminus technicus pro všudypřítomný, všeobecný a nezastavitelný mechanismus, jakým se v lidské společnosti mění hodnoty. A hodnotami rozumíme jednak psaná, ale hlavně nepsaná pravidla co je špatně a co dobře. Na stopu mě přivedl tento brutálně upřímný citát od sociologů z OSD:

Když jsou lidé zapojeni v kulturní válce ohledně toho, co by mělo být normalizováno vs. stigmatizováno, jediné co se počítá je nabrat body kde se jen dá. Je úplně jedno, zda je vítězství logicky koherentní – a popravdě zaobírat se rozumností a přiměřeností vašich požadavků je jednoznačný recept na prohru.

Protože zatímco jste jako Platon zalezlý v jeskyni a vymýšlíte perfektní Zákon, vaše **protistrana buď Normalizuje sebe sama k únikové rychlosti, nebo Stigmatizuje vás až do vymření. Jakmile se jedno z toho stane, vyhráli oni a debata navěky skončila.**

Kultura řídí politiku, nikoli naopak.

Wow. Najednou mi to došlo. Dohledal jsem si historii pochodů Gay Pride – a jistě, je to tak. Řada lidí tu kroutí hlavou, jaký má smysl pořádat „Gay pride pochody“ v ČR, kde homosexuály nikdo neutlačuje a dokonce sami organizátoři to musejí veřejně uznávat. Řada lidí se zdánlivě racionálně (matfyzák Urza apod.) rozčiluje, co má co kdo být „hrdý“ na to, že je homo/heterosexuál. Řada politicky nekorektních mužů si ještě dovolí říct, že doma ať si dělají co chtějí – ale proč se musí exhibovat s francouzskými polibky na veřejnosti jako Husák s Brežněvem? To všechno naprosto nechápe a mívá pointu (tzn. je weaponizovanou sociologií nevědomky manipulováno a prohrává).

Pochody Pride začal pořádat aktivistický spolek z hospody homosexuálních aktivistů Stonewall Inn (to jméno si mmch. zapamatujte – dnes je Stonewall extrémně vlivná lobbistická organizace, která mj. kompletně ovládá reportování v BBC o agendě LGBT) s tím, že „za nezájmu kolemjdoucích pochodovali 50 městských bloků, přičemž počet účastníků zabral 15 bloků celou šířku ulice“. Toliko tehdejší tisk – reálně prý pochodovalo ca. 2000 lidí. Jenže ačkoli to kolemjdoucí nezajímalo, všimli si toho. Podvědomě si z toho odnesli dojem:

Aha, homosexuálů tu pochodují tisíce, a nijak se za to nestydí, a nikdo proti nim nezasahuje. Asi to není tak nenormální, jak jsme si mysleli.

Tím dochází k posunu Overtonova okna: pokud se k doposud „Nemyslitelnému“ či „Radikálnímu“ *veřejně* hlásí velká masa lidí, a nikdo proti nim nezasahuje... Tak to očividně nemůže být až tak „radikální“!

Kulturní války o normalizaci/stigmatizaci

Když se k tomu hlásí tolik lidí veřejně,
Potom to asi není nenormální, nýbrž normální

Pokud je to normální, raději půjdu s davem
A nebudu čerit vodu vystupováním proti

Opakujte desetkrát, stokrát, tisíckrát na různých místech a každoročně. Klidně i s těmi samými účastníky, kteří si zajedou na další pochod. A v myslích většiny Normalizujete požadovaný stav. Platí přitom sociologické pravidlo, že:

Normalizace způsobuje toleranci, protože většina lidí nepůjde proti společenské Normě – ať si o ní osobně myslí cokoli.

A teď to teprve dostává ty grády. Paralelně funguje Overtonovo okno. Pokud tedy pochody způsobují Normalizaci a ta způsobuje Toleranci něčeho, co předtím bylo Stigmatizované... Potom, jak zdokumentoval Overton, stejnou měrou začne způsobovat netoleranci té předvčerejší Stigmatizace.

Pochody Pride však byly reálně jen vyvrcholení předchozích systematických snah o normalizaci. V roce 1948 a 53 totiž jistý Alfred Kinsey vydal dvě zdánlivě vědecké „zprávy“, ve kterých tvrdil, že všechny společenské normy jsou fake a Američané jsou ve skutečnosti nesmírně promiskuitní a s obrovským množstvím homosexuálů. Později bylo zdokumentováno, že Kinsey část zprávy prostě vyfabuloval, další část založil na statisticky zcela nevypovídajícím vzorku (z 5000 respondentů bylo 1400 odsouzených sexuálních delikventů, 200 prostitutů a 25% vězňů), a dokonce i platil trestancům a pedofilům, aby znásilňovali děti až po kojence, aby uspokojil svou vyšinutou teorii o „orgasmech dětí“ – neslavně proslulé Tabulky 31 a 34 Kinseyho zprávy obsahovaly údaje o „manuálně či orálně vyvolaném orgasmu“ bezmála 300 dětí až po pětiměsíčních kojence:

AGE	NO. OF ORGASMS	TIME INVOLVED	AGE	NO. OF ORGASMS	TIME INVOLVED
5 mon.	3	?	11 yr.	11	1 hr.
11 mon.	10	1 hr.	11 yr.	19	1 hr.
11 mon.	14	38 min.	12 yr.	7	3 hr.
2 yr.	{ 7	9 min.	12 yr.	{ 3	3 min.
	{ 11	65 min.		{ 9	2 hr.
2½ yr.	4	2 min.	12 yr.	12	2 hr.
4 yr.	6	5 min.	12 yr.	15	1 hr.
4 yr.	17	10 hr.	13 yr.	7	24 min.
4 yr.	26	24 hr.	13 yr.	8	2½ hr.
7 yr.	7	3 hr.	13 yr.	9	8 hr.
8 yr.	8	2 hr.		{ 3	70 sec.
9 yr.	7	68 min.	13 yr.	{ 11	8 hr.
10 yr.	9	52 min.		{ 26	24 hr.
10 yr.	14	24 hr.	14 yr.	11	4 hr.

Table 34. Examples of multiple orgasm in pre-adolescent males

Some instances of higher frequencies.

Jenže jak se shodnou všechny historické a sociologické anály, ve své době Kinseyho zpráva zafungovalo jako společenská bomba, která velmi výrazně pomohla Normalizaci uvolněných sexuálních mravů a různých sexuálních odchylek a likvidaci dosavadních kulturních hodnot.

Společnost si řekla „aha, tak normální je to, co říká Kinsey“ – a změnila své chování směrem ke vnímané normalitě bez ohledu na to, zda byla pravdivá či nikoli.

To je to, na co se odkazují pravicově populární popisy „Overtonova okna“ – popisují Normalizaci a s OO si ji pletou.

V „Hluboké sociologii“, ve weaponizované sociologii, je prostě všechno se vším propojené – protože tak fungují lidské mozky a lidská společenství.

V bývalém Československu je samozřejmě slovo „Normalizace“ neodmyslitelně spjatá s procesem od roku 1969 dále. V našem kontextu zde ale soudruzi projevili překvapivý cit pro sociologii,

protože pracovali přesně v duchu Kulturních válek: „uvnitř si myslí co chceš, ale navenek budeš jásavě souhlasit s Normou sovětské okupace a tím ji zabetonovávat u celé společnosti jako Danost – a naopak zuřivě Stigmatizovat kohokoli, kdo je proti ní.“

A v čem si myslíte, že spočívají dopravně-sabotážní akce Auto*Matu apod.? Snaží se Normalizovat napříč Overtonovým oknem tak daleko, aby tím stigmatizovali používání auta do té míry, že se jej lidé kvůli následkům Kulturního imprintingu vzdají.

Nezůstaňme ale u příkladu progresivní či bolševické levice. Narozdíl od například kulturního imprintingu jsou „pochody pro normalizaci něčeho“ něco, co může reálně využít i protistrana. Takový pochod, to je totiž ukázková PR kategorie „punching above their own weight“, tzn. PR obraz disproporční reálnému absolutnímu počtu a financím. A naše země je zářným příkladem.

Totíž, komunisté tu 40 let stigmatizovali křesťanské (a samozřejmě i jiné) církve, a o něco kratší dobu i Židy, pardon, vlastně tedy „sionisty“. V 90. letech však někdo z Konzervativců, asi ekumenická rada církví, začal pořádat tzv. Pochod pro Ježíše. Účastily se první ročníky až *destitisíce* věřících, kteří prošli v jednom dlouhém houfu Prahou, zpívali přitom atd. Tehdy mi vrtalo hlavou – jaký je smysl té akce? Přesvědčování nevěřících asi dost těžko, nevypadalo to že by se někdo zastavoval, nebo byl vůbec prostor na rozhovor či debatu – „karavana šla dál“. Ale s odstupem takřka 30 let a znalostí sociologie to najednou zapadne do sebe.

Bolševickou propagandu, stigmatizující že „křesťanství je jen pro hlupáky, Vatikánce a zbývá už opravdu jen posledních pár babiček nad hrobem“ velmi účinně jen svým výskytem pohřbil Pochod *destitisíců* křesťanů všech věkových skupin, církví a denominací, oblečení a profesí – i mladé rodiny s dětmi, i manažeři v drahých oblecích. Protože jen tím, že se ukázali ve velkých počtech, se sami Normalizovali – samozřejmě ne jako „Populární politika“, ale jako „Přijatelné“. 40 let komunistické stigmatizace do „Nepřijatelnosti“

bylo účinně demontováno. Ovšem – všeho do času. Nedávno nějaký katolík uspořádal „Pochod pro Ježíše a za normální rodinu“ vzápětí po Prague Pride a nafasoval takovou stigmatizační kampaň, že by se i bolševické Kavčí hory rděly závistí.

Ještě úspěšnější z hlediska „punching above the weight“ byla ale Normalizace pozitivního vnímání Izraele. Od roku zřejmě 2003 se v Praze pořádá pochod „Kulturou proti antisemitismu“, kdy se prakticky hrstka lidí -pořadatelé uvádí pouhých 500!- projdou Prahou s izraelskými vlajkami, tradičním beraním rohem šófar a na konci mají nějaký koncert a proslovy politiků. Opět zdánlivě zbytečná akce – ale zatímco po celé západní Evropě se na ulicích pálí izraelské vlajky (=stigmatizace) a veřejné mínění je stále více protiizraelské a promuslimské, u nás se na těchto pochodech izraelské vlajky nosí (=normalizace) a výsledek je konstantní, neměnný vztah k Izraeli. Samozřejmě že je to složitější a výslednice více faktorů vč. demografie, ale svůj vliv to má. A „subjektivní“ počet lidí, coby Normalizační efekt, se dá efektivně vizuálně zvětšit tím, že pochodují úzkými malostranskými uličkami – tím se lidský had natáhne a přitom stále vyplňuje celou ulici.

Z tohoto pohledu rázem ty uhozené protiakce impulsivních reakcionářů, jako „pochod hrdosti za heterosexuality“ nejsou až *tak* nesmyslné, že? Jsou akorát zoufale sociologicky nekompetentně pojaté, protože rozumí tomu, že ve skutečnosti sociologicky nejde o pozitivní „hrdost“, nýbrž o negativní „nestydění se“. Mezi tím je drobný, ale zásadní rozdíl, který v mainstreamovém publiku způsobuje nepochopení, pocit trapnosti a stud namísto Normalizace, a tudíž naopak neúmyslně trošku stigmatizují „ostentativně normální heterosexuály“.

Kdyby to pořadatelé raději pojali jako „Pochod *odmítám se stydět za heterosexuality*“, byla by odezva násobně pozitivnější a tedy i normalizační efekt násobně silnější. A navíc by to vyvolalo užitečnou

veřejnou debatu: „Nikdo neříká, že byste se měli stydět že jste hetero! / Vážně? Tak proč nám nadáváte do Cis-Genderáků, kteří se mají stydět a omlouvat za své údajné ‚privilegium‘?“

Jenže tím se vracíme zpět k tomu, že Pravice neumí hlubokou sociologii – maximálně povrchní sociologii třídního boje alias „najdi, koho nemáme rádi a kdo za to může a vymezi se proti němu“.

Pokrytecká tabu a Don't ask, Don't tell: jediný způsob, jak zvýšit svobodu a přitom nenormalizovat extrémny

Dokud byla americká armáda ještě převážně konzervativní instituce, bránila se proti Normalizaci LGBT agendy na Overtonově škále sociologicky geniálním kompromisem. Ohledně homosexuálních preferencí měla tzv. politiku „Don't ask, don't tell“. Nediskriminovala homosexuály ani jejich sexuální preference – ale zakazovala se o tomto tématu ze kterékoli strany bavit. Nikdo se nesměl chlubit nebo „comingoutovat“, že je homosexuál, a nikdo se ovšem nesměl ani nikoho jiného ptát, zda náhodou není homosexuál. A samozřejmě ani praktikovat homosexuální choutky proti spolubojovníkům.

Přesně stejně fungovalo dnes tak vehementně a nenávistně kritizované „křesťanské pokrytectví“ Viktoriánství a Belle époque. Ve společnosti tehdy bylo již poměrně málo křesťanů, kteří by to opravdu mysleli vážně a sami měli internalizované křesťanské morální zásady a chování. Nebylo tedy ani politicky průchozí, ba dokonce ani teologicky žádoucí, aby se církve snažily nebo politici usilovali o vážně míněné zákazy a represe proti „nectnostem“.

Tehdejší politici a společenští vůdci však, narozdíl od povrchně racionálních lidí 21. století, instinktivně velmi dobře rozuměli lidské sociologii. Takže upekli stabilní kompromis: reálně si kdo chce může dělat takřka co chce = Realizovat se, ale formálně to musí odsuzovat = Stigmatizovat a nesmí se u toho nechat načapat, aby se nežádoucí jednání společensky ne-Normalizovalo. „Žij a nechej žít – ale nenechej propagovat“, takříkajíc.

Přesně o totéž se dnes fakticky snaží Orbán se svými zákony, které *tolerují* LGBT osoby i chování, ale zakazují LGBT propagaci = společenskou Normalizaci.

Je velmi vypovídající, že aktivisté takové „Toleranční ale autopropagační“ zákony a společenské normy k smrti nenávidí, zuřivě je napadali u soudů a nesmírně jásali, když se povedlo je porazit. Vůbec jim totiž nejde o žádnou svobodu žít si po svém – jde jim o normalizaci svých preferencí takovým způsobem, že se proboují na vrchol Overtonovy škály a díky „Zákonu zachování tolerance“ bude stigmatizováno, zakázáno a kriminalizováno s jejich preferencemi a agendou nesouhlasit. Bezpodmínečný souhlas a absolutní moc.

To byl klíčový předěl v posledním projednávání zákona o manželství homosexuálů v ČR. Poslanec Patrik Nacher tehdy přišel s protinávrhem „všechna manželská práva ano, označení ‚manželé‘ ne“ – a LGBT aktivisté, namísto aby ocenili podporu a dosažení práv, o která jim údajně šlo, si proti němu začali platit reklamní antikampaň! Vůbec jim totiž nejde o „práva homosexuálů“. Ani v nejmenším. Je to pro ně jen záminka a nástroj, jak svou agendu Normalizovat na Overtonově škále do té míry, že jakákoli kritika a nesouhlas LGBT budou zakázány. To je skutečný cíl kulturních válek Woke hnutí a Progresivní levice. A všechno, co veřejně děláte, pomáhá normalizovat a legalizovat jedno – a stigmatizovat až kriminalizovat druhé, pokud obě strany rozumně nesouhlasí s jediným stabilním kompromisem „Don't ask, don't tell.“ Tak neúprosná je sociologie.

Pravidla hry Weaponizované Sociologie

Platí tedy následující sociologická pravidla:

1. **Pokud něco viditelně děláte a nestydíte se za to – Normalizujete to společensky.**
 1. **Veřejné „pochody bezostyšnosti“ za normalizaci nějakého postoje jsou úplně nejlevnější a nejefektivnější sociologická zbraň, kterou snadno může použít úplně každý, kdo má pár desítek, ideálně stovek sympatizantů**
2. **Pokud s něčím viditelně nesouhlasíte a netajíte se tím – Stigmatizujete to společensky.**
3. **Normalizace a Stigmatizace hodnot jsou odvěků navěky nikdy nekončící souboj kdo z koho, protože platí Overtonovský Zákon zachování míry tolerance**
4. **Nezáleží na tom, jak normální něco doopravdy je – nýbrž na tom, co společnost uvěří že je normální.**
 1. **I jediná mediálně vlivná osobnost, propagující falešné statistiky ohledně toho, co je Normální, může posunout celou společnost svým směrem v duchu „samonaplňujícího se proroctví“ – viz Kinsey, viz průzkumy „ochoty vzdání se aut/masa/topení“ apod.**
5. **Pokud něco úspěšně masivně Normalizujete napříč Overtonovou škálou za bod „Rozumnosti“ až k celospolečenské popularitě, skrze Zákon zachování tolerance tím automaticky stigmatizujete kritiky.**
6. **Pokud je něco společensky dostatečně stigmatizováno, lidé se toho sami dobrovolně preventivně vzdají, aby nebyli odkopnuti okolím kvůli Kulturnímu Imprintingu. Tento princip řetězově kaskáduje.**

Osy politického spektra: jedna pro primitivy, dvě pro hierarchické společnosti, tři pro moderní věk

V politologickém pravěku, po francouzské revoluci, se politika snažila nacpat do jednorozměrné škály „levice-pravice“. Původně (ve Francii) to znamenalo sympatie k egalitářství nebo naopak třídní

hierarchii, posléze se stalo synonymem pro kapitalismus a svobodný trh versus socialismus a státem řízenou ekonomiku.

Po Druhé světové válce se jasně ukázalo, že taková jednorozměrná škála již nestačí. Namísto toho Hans Eysenck přišel se konceptem dvojrozměrného politického spektra. Na jedné ose byla škála od demokracie (pluralismu) k diktatuře (autoritářství), na druhé ose hodnotová škála od radikalismu (progresivismu) ke konzervatismu. Dnes však po Eysenckovi nikdo ani nevzpomene – zcela dominantním se stal tzv. Nolanův graf s osami osobní svobody a ekonomické svobody.

Tím je determinována dnešní politika – jak moc volného trhu vs. centrálního plánování v ekonomice, a jak moc omezení vs. svobody jedince. Zcela z toho však vypadly hodnoty – a důsledkem je, že formálně pravicové strany jako britští Conservatives či česká TOP09 dnes vyznávají ty nejradikálnější recepty progresivní Woke levice v kulturní oblasti (s bojem za práva LGBT a kriminalizací nesouhlasu s LGBT jako vlajkovou lodí), avšak protože jsou ekonomicky pro volný trh a formálně pro svobodu jedince, považují se za pravici.

Pro takto postmoderní společnosti jsou tedy potřeba **tři osy**:

1. ekonomická svoboda (jakou volnost mají lidé nakládat se svým majetkem),
2. míra autoritářství (jak moc silou stát vynucuje názory své vlády či elit), a
3. kulturní ukotvení (k jakým hodnotám se kdo hlásí – tradičním jako rodina a judeokřesťanskorománské normy, nebo Woke jako LGBT, Dekarbonizace atd.)

To by rázem vysvětlilo takové fenomény, jako ODS či její sestra CDU: formálně středová na ose ekonomika-autoritářství, ovšem výrazně vychýlená k progresivním/woke hodnotám na kulturní ose. A naopak

Extrémní Střed se snaží udržet v naprostém středu všech tří os a balancovat nestabilní ideál autentické tolerance k těm názorům a skupinám, se kterými nesouhlasí.

*tento textík se vyskytuje na řadě blogů zleva doprava. Mohl jsem dát odkaz z konspiračně laděného pokec24, ale úplně tentýž text byl na proukrajinském infonapalmu, takže jsem vybral ten... Proč? V aplikované obraně proti kulturnímu imprintingu.